

In Memoriam Colomba Thiel

27 juni 1903 - 28 augustus 1987

Met Colomba Thiel verdwijnt een van de laatste grote namen uit de katholieke Vlaamse meisjesbeweging van de periode tussen de beide wereldoorlogen. Al vóór 1920 had zij haar plaats ingenomen in de rangen van de pioniersters als Gabriella van Caeneghem, Maria Laporta, Maria Brughmans, Julia Putman, Angela Dosfel - de glorieuze leid-sterren van een generatie, die het op zich had genomen de katholieke meisjes en vrouwen hun plaats te geven in de nationale bewustwording en de intellectuele ontvoogding van Vlaanderen. Colomba Thiel bezielde de Sint-Lutgardiskring te Gent, leidde de gowwbond van Oost-Vlaanderen en redigeerde het ledenblad *Gudrun*. De invloed die van haar en de haren is uitgegaan op meerdere generaties van jonge en opgroeiende vrouwen, is nauwelijks te meten. Alleen wie, uit familietraditie of op grond van historische lectuur, zich een beeld kan vormen van Vlaanderen anno 1900-1920, zal zich realiseren welke stuwning van onderuit nodig was om, na de mannelijke scholieren en studenten, ook de meisjes en jonge vrouwen bewust te maken van hun levensbelangrijke taak in de totstandkoming van een door en door *Vlaamse* samenleving, waarin de eigen taal en cultuur als vanzelfsprekend de hun toekomstende plaats zouden innemen.

Colomba Thiel liet het daar niet bij. Naast de meisjesbeweging stelde zij haar grote administratieve en organisatorische gaven ten dienste van talrijke andere Vlaamse en Vlaamsgezinde initiatieven - de IJzerbedevaarten en de Zangfeesten, het Volkstoneel en de Dietsche Bond, om niet te spreken van de Vereniging voor Wetenschap, waar zij met de onvergetelijke Dr. Goossenaerts samenwerkte voor de vele initiatieven die onder zijn impuls ontstonden en gedijden.

Het was de nalatenschap van Dr. Goossenaerts, sinds het eind van de jaren '60 bewaard in het Archief en Museum voor het Vlaamse Cultuurleven, die ervoor zorgde dat Colomba Thiel haar dienstbaarheid aan Vlaanderen kon blijven betonen tot ze welhaast tachtig was. Met niet te temmen ijver heeft zij, schrande en toegewijd, de tienduizenden stuks uit de papieren-Goossenaerts een plaats gegeven in de vele, vele archiefmappen, en aldus de grondslag gelegd voor de tentoonstelling en publikatie van het erbij horende gedenkboek in 1982. Een vinnige, pientere dame, van bijbelse leeftijd maar met kwajongensogen, nog steeds in alles geïnteresseerd, maar tegelijk wijs zich onthechtend van al wat zij wist te moeten achterlaten op haar laatste reizen, de verhuizing naar Kruibeke en de grote Reis daarna.

Nu zij haar laatste grote reis, toch nog sneller dan verwacht, is aangetreden, is weer een bladzijde in het grote boek van Vlaanderens geschiedenis omgeslagen. Een bladzijde met namen die getuigen van idealisme en nuchtere realiteitszin, van onberekenende bezieling en praktische offervaardigheid.

* Uit de herdenkingstoespraak van Leentje Simons-Vandemeulebroecke bij de begrafenis te Kruibeke op 3 september 1987.